

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiæ Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

**Ameyugo, Francisco de
Coloniæ Agrippinæ**

Capvt I. Omnes Virgine Sor. Joanna floruêre virtutes, veluti in amœnissimo
horto flores.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

LIBER QUINTUS
DE PRÆSTANTISSIMIS VIRTU-
TIBVS VENERABILIS VIRGINIS.
SOR. JOANNÆ
à JESU MARIA in statu Religioso.

C A P U T I .

*Omnis in Virgine Sor. Joanna floruit
virtutes, veluti in amoenissimo
horto flores.*

Ecce odor filii mei sicut odor agri pleni, cui benedixit Dominus; ita ajebat Patriarcha Isaac. Gen. 29. cùm filio suo Jacob beneſt precaretur. Inquit odor isto odor virtutum; potestque vaticinum illud nostræ Venerabilis Virginis Sor. Joannæ à JESU MARIA percommode aptari, prout & ipse Sponsus ejus regium odorem nobilissimarum ejus virtutum, florido amenoque horto comparavit. Recenset istud Sor. Joannæ a-
nima est in-
star horti
floribus re-
seru,

biente circum sepimento, quod Dominus intra eum hortum spatia- tetur, herbaque legeret, quæ inter arbusta enata fuere. Indicatum est mihi flores istos virtutes meas esse. Nescio tanè quo id pacto credam cùm nullo omnino in me signum virtutis videam, quod equidem summo me doloris sensu afficit, dum considero, quod in devexa jam ætate mea, tanti pretii thesau- rum, qualis virtutum est, haudqua- quam coacervatum, quod profectò ingens est malum. Hucusque loqui- tur Sponsa Christi Joanna. Dum itaque dicit nescire, quâ credibile id si- bi visum esse queat, rem tantò fide digniorem ejus nobis præstat humilitas. Summa, anima ejus est instar fertilis agri, Cœlestibus influentiis in floridum hortum converti, in quo Cœlestis Hortulanus manu sua uni- versas conlevit virtutes, quod nimis è gratissimo catum odore sua Majestas

Majestas voluptatem caperet. Et quidem indubium est, vario ac multipli-
ci labore ac molestia Sor. Joannæ
constitisse, ut hortum illum custodi-
ret, operaretur, ac excoletet, siquidem
uri D. Bernard, de vita solit. ad
Fratr. de Mont. DEI agnoscit, a ma-
ledictione illa, quæ super protopar-
tentem nostrum Adamum venit, ter-
ra naturæ nostræ nullos fructus flo-
reisque profert gratiæ, nisi labore at-
que conatu virium animi ac corporis,
necessariâque culturâ & præpara-
tione. Ut ergo Sponsa Domini ter-
ram suam tantò aptius excolere ferti-
lemque redderet, variis eam DEUS
disciplinarum præceptis erudit, ut
propriis ejusdemmet verbis declara-
bimus.

„Cum ego, inquit illa, pro dilata-
tione Ecclesiæ suæ precarer Domi-
num, sequentia verba percepit. Fi-
lia, sanè opere pretium est, pro ne-
cessitatibus Ecclesiæ magno ardore
precari, siquidem non modicâ Ec-
clesiæ mea nunc premittur necessita-
te. Reperiuntur in ea qui nudo tan-
tum nomine Christiani audiunt,
iique quam maximè, qui mecum
tenere deberent, ac servi mei esse,
maximi etiam sunt adversarii mei,
dum sua duntaxat lucra venantur,
minimè verò gloriā honorem-
que meum attendunt. Veritatem
nudè, apertè, citra que ambages non
profuerunt, quipe qui longè amplius
metuunt gratiæ favorisque homi-
num, quam mei iacturam facere.
„Quam crebro infuctuosa peragi-
tur Confessio, ed quod Conscien-
tialis Confessariis &
Religiosis.

quantur, hoc equidem meritò plan-
gendum est: plange illud, filia mea. Religiosi pariter nunc pro suo vi-
vunt libitu, perinde atque fœcula-
res. Pensi nullius habent humilita-
tem Benedicti, zelum Dominici, paupertatem Francisci, aliorumque Sanctorum virtutes. Tū verò filia mea, in exemplar tibi eos statue; fœlicitè cura te germanam Francisci & Claræ filiam exhibere, qui mei charissimi sunt filii. Adimple tu vinculo obstrictæ Religiosæ obligatio-
nem. Virtutum sequere vestigia spi-
ritalis Patris tui ac Matri, prout Religiosam addecer filiam. Mun-
dum totum sperne exanimo, desi-
deraque & ipsa sperni. Sic etenim virtutum constitutam esse oportet, quæ à me exercenda
amari æstimarique cupit. Stude rum Jan-
cumprimitis Evangelice paupertati, ne data in-
quandoquidem in mundo non co. Structio-
gnoscitur ignoraturque quid hoc sit,
verè pauperem esse. Qui habet, quod necessitatis est, verus pauper non est; sed is, cui etiam necessaria de-
sunt, O verè heata paupertas! Hanc
opimas ego reputo divitias. Conji-
ce oculos tuos in me; in me habes, quidquid optare potest, ut sis ea qualem te esse convenit. Quis est, qui si in personæ meæ considera-
tione paupertatem meam contem-
pletur, non illicè igniculum amoris erga paupertatem concipiat? Qui non similiter satagat thesauros in Cœlo colligere, omnesque terra-
rum divitias contemnere? O filia mea! Cùm tu me, ut vera Sponsa ames, stude etiam mei gratiæ meam lectari egestatem. Reminiscere te-
næ æstatis tuæ, in qua semper à me expe-

Christi D.
guerele do
malis Con-
fessariis &
Religiosis.

„expetiisti, ut te tuosque Parentes
 „ad inopiam redigerem, vidisti etiam
 „omne id, juxta votum tuum effe-
 „ctum esse. Agedum voto isti lolido
 „etiam conatu responde. Delector
 „ego impensè pauperibus spiritu,
 „quoniam ipsorum est Regnum Cœ-
 „lorum, Matth. 5. Cūm ærumnā te
 „quapiam calamitateq; premi vides,
 „cogita n̄e tunc esse tecum, quo-
 „niam in corde contrito & angustia-
 „to sedes mihi domicilium quæ est,
 „cum ipso sum in tribulatione. Quid
 „timeas, dum ego tibi adsum ? Con-
 „fide in me ; nusquam ego tibi dee-
 „ro. Jam dudum tibi me tradidi, tu
 „mea es, & mea manebis. Ama si-
 „lentium cum primis ac solitudinem;
 „hic namque locus est, quod meos ego
 „duco, & loquor in corda eorum.
 „Prælatis tuis spiritualibusque Præfi-
 „dibus, qui meas gerunt vices, exa-
 „missim fac obtemperes. In moribus
 „omniq; gestu nunquam non mo-
 „desta esto, composita & mortifica-
 „ta, in aspectu gravis atque humilis
 „depressis in humum oculis, parca
 „& considerata in verbis. Inter mul-
 „tos pauca loquere, nec unquam
 „quidquam exaggera aut in majus
 „attolle; sed brevi potius ac succin-
 „to sermone utere, quam prolixâ
 „& superflua locutione. Nullus labia
 „tua risus infideat; si quando tiden-
 „dum fuerit, magna parsimonia id
 „agendum erit. Alienis ærumnis ad-
 „versisque ex animo compatere, plus
 „quam tuis. Amaris deplora lacrymis
 „sceleris Orbis terrarum, quando-
 „quidem ea in me committuntur.
 „Age multa perferque pro animabus
 „Purgatori, quam quidem illic nayos

omnes culpasque expiant, mēta-
 men gratiâ & amicitiâ perfruuntur. Exerce te per quam studiosè in charitate, mansuetudine, temperantia, & abnegatione tui. Cura sollicitè ut in animæ tuæ penetralibus cum sen-
 fibus potentissime tuis intimè sis collecta, semperque attende diligenter, quid ego loquar ad te, ut id omni studio adimpleas. In Oratione quoque oportet, ut diligenter ac fer-
 dé sis attenta : orandumque tibi se-
 riò, & cum intima tuæ vilitatis ac indignitatis cognitione, hoc etenim pacto postulata consequeris. Cogita te Civem esse Cœlestis Hierosolymæ, Civitatis gaudii & pacis. Non te fugit meam te, meque tuum esse, quodque ego me tibi despoderim, & tametsi ego verus tuus Rex sim ac Dominus, indignitatem tamen tuam haud attenderim ; fac igitur vicem ardenti amatori Sponsaque tuo rependas, qui ex nihilo te adest alio extulit, ut Sponsa ejus fieres. Pædagogos ac Præceptorès tibi se- cundum SS. Matrem meam constitui Angelos superosque Cœli indigetes, ut collatâ simul operâ te instituant doceantque. Assumas ergo tibi, licet, ex ea quam quisque illorum possederat virtutum bonorumque copia. Hæc & alia plura dicta audivi à Domino, adeoque in usum jam vertit Majestas ipsius loco verba profari, quæ ex ore ejus Sacrosancto procedant, ut colorem non teneam, sed tota rubore suffundar, quod Majestas ejus dignetur, cum vili hac & simplici, tam amicâ

Bbb consue-

„consuetudine uti. Dicit ille mihi, ut
„conversatio mea sit in Cœlis, ei quip-
„pe qui cum Angelis agit, minimè
„cum hominibus agendum est, nisi
„cum solis spiritualibus Præsidibus.

Talibus disciplinis ac præceptio-
nibus Divini sui Magistri, docilis
oppidò Discipula Sor. Joanna à JE-
SU MARIA, interiorum animæ sta-
tum in tam excellentem rededit ordinem,
ut virtutum ardua in supremo
propè apice graduque sit assecuta, vi-
debaturque anima ejus non delicio-
sus tantum hortus, sed Regina etiam
quædam esse, & quidem talis, qua-
lem David Psal. 44. à dextris Altissimi
est intuitus, in vestitu deaurato
circumamictam virtutum varietate.
Indicavit hoc ipsum illi D. DEUS,
quod Joanna refert sequentibus ver-
„bis, n. 177. In festo dulcissimi No-
„minis JESU, persoluto Divini Of-
„ficii penso, remansi ego in Choro
„sola, neque sat scio quid tunc ege-
„rim, illicque momento uno me in
„Cœlo vidi, ubi solium DEI mihi
„monstratum fuit; cumque vellem
„ipsa, non intuebar id, quod ipsius
„mihi Majestas ostendebat, cùm ve-
„rò minimè intenderem, tunc vidi,
„quod is mihi animam meam chry-
„stallo qualibet repræsentaret clario-
„rem. Ostendebat similiter mihi
„animas, quæ gratiâ ejus erant desti-
„tutæ, quod laniè deplorandum est.
„Intuebar meam, quod esset consti-
„tuta, velut cum solis radii in candi-
„dam valde nubem incurront, eam
„que perquam venustam & fulgen-
„tem reddunt. Brevi pôst spatulabatur
„me cum Christus D. per Cœlestem
„istam Civitatem, quæ summè Crea-

turus rationalibus est expetenda.“
Mox verò comitem se mihi præbe-“
bat Sanctissima Virgo MARIA,“
quæ ut Sanctissimam suam benedi-“
ctionem mihi largita fuit, me so-“
lam reliquit, egoque multum eru-“
bescens ab hac gratia redii.“

Ab ea die DEUS pulchritudinem *Pulchritudinem*
animæ Sponsæ suæ ob oculos posuit, *dinem ad*
cernebatque animam suam usque ad *ma DEU*
ed claram, puram, atque candidam, Joannæ
ut in comparatione ejus nix atra, sol-
stendens. que obscurus videretur, conspicie-
batque eandem veluti variis vividis
& pulcherrimis coloribus perpietam.
Ad hæc insinuabatur ei, quod hæc
universæ virtutes essent, quæ per-
venusto ordine, ac invicem conser-
tione in anima ejus elucerent, erat-
que quarundam virtutum fulgor alij
radiantior, efficiebatque ut fundus
ac splendor cæterarum tantò diluci-
dius foras emicare posset. Tal ratio-
ne subvolabat Virginæ Sponsæ no-
stra eu Generosa Aquila altius atque
altius de virtute in virtutem gradua-
tio, renovans etiam omni tempore
& cumulans sanctitatem suam, quæ
juxta Sancti Tridentini Concilii do-
ctrinam, bonis duntaxat operibus
adaugetur. *Concil. Trident. Sess. 6.*
c. 10. Siquidem vera animæ perfe-
ctio, non in apparitionibus, extra-
bus, visionibusve consistit, sed in
constantí virtutum augmento, quæ
suavissimo inter se connubio ne-
ctuntur, quarum mutuo ex conser-
tu sonus editur, qui indigetatur pa-
nimæ, & in hac pace humana mens
animusque quietem suam invenit.

Quod verò nunc memorata perfe-
ctio tantò commodius attingitur,
&

*Summū se-
rè gradum
in quavis
virtute at-
tigit Joan-
na.*

*Cui insto-
rem anima
sua repræ-
sentat Deus.*

& unusquilibet magno suo bono se ipsum naturæque transcendat propensiones , hujus Venerabilis Virginis virtutes pro speculo servire cunctis mortalibus eisdemque plurimum professe poterunt , speciatim tamen sacratis D E O Virginibus , quæ Christo JESU desponsæ , post emensem longum in Religione annorum curriculum , nihil Religiosarum habent , nisi Cappam seu Cœnobiticam vestem. Inducant hæ velim in animum , matureque ac studiis expendant illud , quod Euseb. Emissen. hom. 9. ad Mon. ait , vide licet , quod gloriosum quidem sit opus Religiosam assumere vitam , vanitatibusque sæculi nuncium remittere. Porro , nullo ejus respectu deinceps in Cœnobio improbè aut imperfectè vivere , signum sit æternæ damnationis. Universis ejusdemodi Monialibus exemplo esse , atque ad sinceram conversionem deservire potest fidelne illa Evangelica maledicta per stricta Mare. 11. v. 11. Venerat quodam manè ad illam Christus , exteriore specie illam reperit mirè decoram expansis latè frondibus , virentibusque foliis vernantem. Quærebat Dominus an etiam ficus ferret : ut verò nullam reperit , serio infelici illi arbori maledixit. Hic Hugo Card. magnum inquit reperio mysterium. Ficulnea hæc , quæ sacro in loco sata sitaque erat , plantata in hæreditate templi , imago ac figura fuit Religiosi statu , cum videlicet quispiam è sæculo extractus , in amœnum Religionis hortum transplantatur. Inquirit tum D E U S an arbor illa dignos pœnitentia , virtutum ac sancti-

Ficulnea à
Christo
maledicta
ac mox are-
sens Reli-
giosos insru-
duos de-
signat.

moniæ protulerit fructus , ubi verò nihil horum , sed sola dunata folia , quæ sunt arboris vestis invenit , maledicto eandem sua Majestas ferit. Merita sanè hæc Religiosæ personæ est pœna , quæ ad exercendum se in operibus bonis , multiplici auxilio D E I gratia que assistentiâ male utitur. Quid , oro , cogitat Sacra Virgo , quæ in Religioso statu nihil profert , præter foliacea opera , sine ullo virtutum fructu ? Quod nam exercitationis genus illi est ? Putat fortasse illa , securam se Cœlo , solo Sponsæ JESU Christi nomine reddi , cum tamen tam arcta obligationi , non sine insigni perfidia haudquaquam respondeat ? Redeat , amabo , ad se , prius quam Dominus maledictum in torporem ignaviamque ejus intorquet , eamque tanquam arentem frugis nullius stipitem igni æternum asturo ad dicat. In hac Venerabili Sanctimoniali , exemplum nobile repertet , quæ pulchrum istum animæ suæ hortum tantâ sedulitate curavit , ut revulsis omnibus malè natis pravorum affectuum loliis , virtutibus cunctis eximiè floruerit. Agemus præsenti libro , de præcipuis quibusdam illius virtutibus , magnamque eo pacto vita illius partem recensēbimus , quæ exinde intellectus noster recrēetur , voluntas verò ceu sti- mulo excitetur.

* *

Bbb CAPUT